

Sygn. akt VI GC 1003/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa **Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **K. R. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. R. (1) na rzecz powoda Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 33 775,07 złotych (trzydzieści trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt pięć złotych siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie przekraczającymi dwukrotnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 25 509,45 złotych za okres od dnia 06 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego K. R. (1) na rzecz powoda Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 7 221,56 złotych (siedem tysięcy dwieście dwadzieścia jeden złotych pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. ustala i przyznaje kuratorowi pozwanego K. R. (1) – J. G. ze Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 1 771,20 złotych brutto (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy, brutto) za sprawowanie kurateli.

IV. ustala i przyznaje kuratorowi pozwanego K. R. (1) – J. G. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 20,40 złotych (dwadzieścia złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku ze sprawowaniem kurateli;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego K. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 20,40 złotych (dwadzieścia złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt VI GC 1003/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 czerwca 2021 roku powód Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. R. (1) kwoty 33 775,07 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy

procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie przekraczającymi dwukrotnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 25 509,45 złotych (niespłaconego kapitału) za okres od dnia 06 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty – tytułem należności wynikającej z rozliczenia łączącej strony umowy kredytu o numerze (...) z dnia 28 października 2016 roku.

Nakazem zapłaty z dnia 22 lipca 2021 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt V GNC 1751/21 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Opolu uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia kurator pozwanego K. R. (1) (którego miejsce pobytu było nieznane) domagał się oddalenia powództwa podnosząc zarzut nieważności łączącej strony umowy kredytu z powodu sprzeczności jej postanowień z zasadami współżycia społecznego, albowiem koszty okołokredytowe wynosiły ponad 68% wartości udzielonego kredytu, a co miało stanowić przejaw nieuczciwości biznesowej poprzednika prawnego powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2016 roku K. R. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) zawarł z (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w W. – poprzednikiem prawnym Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. umowę kredytu „Kredyt obrotowy – operacyjny ratalny” numer (...) w kwocie 33 700 złotych z przeznaczeniem na cel operacyjny, w tym kwota 20 000 złotych – na finansowanie bieżącej działalności, kwota 7 200 złotych – na ubezpieczenie „Bezpieczny podatnik” (na wypadek zgonu, w tym w wyniku niefortunnego wypadku, całkowitej niezdolności do pracy, trwałego inwalidztwa, poważnego zachorowania – suma ubezpieczenia 20 000 złotych, na wypadek czasowej niezdolności do pracy, hospitalizacji – suma ubezpieczenia 1 200 złotych oraz na wypadek straty finansowej w wyniku błędów księgowych – suma ubezpieczenia 5 000 złotych), kwota 2 000 złotych – na przeniesienie własności środków na zabezpieczenie wiarytelności banku, kwota 60 złotych – opłata prowizyjna z tytułu gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis ((...)) udzielanej przez Bank (...) (płatna gotówką) oraz kwota 4 500 złotych – na prowizję za udzielenie kredytu.

Umowa została zawarta na okres 60 miesięcy, zaś oprocentowanie kredytu było stałe i wynosiło 0%.

Zgodnie z § 5 ust. 6 umowy w przypadku nie spłacenia przez kredytobiorcę w terminie wiarytelności banku z tytułu umowy kredytu po upływie okresu wypowiedzenia umowy, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym, w tym kwota kapitału jako kapitał przeterminowany. Od zadłużenia przeterminowanego bank uprawniony był naliczać odsetki w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Zgodnie z § 6 ust. 1 umowy bank pobierał opłaty i prowizje za wykonanie czynności pozostających w związku z zawartą umową kredytu w wysokości obowiązującej w tabeli opłat i prowizji stanowiącej załącznik do umowy.

Zgodnie z § 8 pkt 1 b umowy bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności w przypadku, gdy kredytobiorca zalegał w całości lub części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłacił zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Zgodnie z pkt VII.2 „Regulaminu kredytowania (...) Bank spółki akcyjnej dla przedsiębiorców” (wprowadzonego w dniu 07 marca 2016 roku) w przypadku niespłacenia w terminie wiarytelności banku z tytułu umowy kredytu, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym. Od zadłużenia przeterminowanego bank uprawniony był naliczać odsetki w wysokości określonych w przepisach prawa maksymalnych odsetek za opóźnienie.

K. R. (1) wskazał w umowie adres do korespondencji: (...)-(...) R., ulica (...).

Zgodnie z § 9 pkt 4.b.II-III umowy K. R. (1) zobowiązał się do wskazywania każdorazowo nowego adresu dla doręczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku braku wskazania właściwego adresu, ostatnio wskazany adres do doręczeń będzie adresem właściwym miejsca zamieszkania kredytobiorcy w postępowaniu sądowym. K. R. (1) zobowiązał

się także do informowania banku o każdej zmianie swoich danych osobowych, w tym adresu zameldowania na pobyt stały lub czasowy.

umowa kredytu – k. 30-33 akt, pełnomocnictwo – k. 34-35 akt, „Regulamin kredytowania (...) Bank spółki akcyjnej dla przedsiębiorców” – k. 36-42 akt, tabela opłat i prowizji – k. 84-85 akt, decyzja Bankowego Funduszu Gwarancyjnego – k. 13-20 akt

W dniu 28 października 2016 roku K. R. (1) podpisał dyspozycję wypłaty całej kwoty kredytu na rachunek numer (...).

W dniu 28 października 2016 roku (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. przelał na wskazany rachunek bankowy powyższą kwotę.

dyspozycja uruchomienia środków do umowy kredytu – k. 43 akt, historia rachunku – k. 44-53 akt

K. R. (1) w uzgodnionym przez strony terminie uregulował trzy pierwsze raty w kwocie po 528,33 złotych. Następne dwie raty zostały uregulowane z niewielkim opóźnieniem, zaś kolejne, tj. raty numer 6-14, z opóźnieniem wynoszącym od 528 do 773 dni. Pozostałe raty nie zostały uregulowane.

K. R. (1) nie realizował również wymaganych obrotów na rachunku bankowym.

harmonogram – k. 54 akt, historia rachunku – k. 44-53 akt, wyciąg z rachunku – k. 55-58 akt, historia wpłat – k. 78 akt, raport – k. 79, 80, 81-82 akt, raport dekrétów – k. 83 akt, monity – k. 86, 87 akt

Pismem z dnia 31 lipca 2017 roku wysłanym na adres: (...)-(...) R., ulica (...), (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. wezwał K. R. (1) do natychmiastowego uregulowania całości zadłużenia w kwocie 1 611,80 złotych, w tym kapitału w kwocie 1 552,41 złotych, w terminie 14 dni roboczych, pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu i skierowania sprawy do dalszego postępowania egzekucyjnego. Równocześnie poinformowano kredytobiorcę, że istnieje możliwość ubiegania się o restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, a wniosek taki należy złożyć w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania.

W związku z brakiem spłaty wskazanego zadłużenia, pismem z dnia 03 października 2018 roku wysłanym na adres: (...)-(...) R., ulica (...) oraz (...)-(...) G., ulica (...). (...), (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. wypowiedział K. R. (1) umowę kredytu numer (...), z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia. W piśmie wskazano, że przeterminowane zadłużenie w dacie złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu wynosi: 2 609,07 złotych – kapitał wymagalny, 0 złotych – odsetki umowne wymagalne, 82,62 złotych – odsetki od należności nie spłaconych w terminie i 330 złotych – opłaty i prowizje, a także że brak wpłaty przeterminowanego zadłużenia w okresie wypowiedzenia umowy spowoduje, że po upływie wskazanego okresu wypowiedzenia cała należność kapitałowa w kwocie 31 025,77 złotych stanie się natychmiast wymagalna wraz z należnymi odsetkami, a umowę kredytową uważać się będzie za wypowiedzianą w trybie art. 75 ust. 1 ustawy Prawo bankowe.

Przesyłki pocztowe zawierające oświadczenie (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. zostały zwrócone do nadawcy jako niepodjęte przez adresata w terminie.

wypowiedzenie wraz z dowodami nadania i zwrotu przesyłki – k. 65-67 akt

Pismem z dnia 26 czerwca 2020 roku wysłanym na adres: (...)-(...) R., ulica (...) oraz (...)-(...) G., ulica (...). (...) (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. wezwał K. R. (1) do zapłaty wymagalnego zadłużenia, które na dzień wystawienia pisma wynosiło: 25 509,45 złotych – kapitał, 0 złotych – odsetki umowne, 6 947,52 złotych – odsetki karne, 930 złotych – opłaty i prowizje, 30 złotych – koszty monitu.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodami nadania – k. 68-72 akt

W okresie od września 2017 do lipca 2020 roku (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. trzykrotnie przeprowadził windykacyjne czynności terenowe wobec K. R. (2), jednakże bezskutecznie.

raport – k. 88 akt

W dniu 06 sierpnia 2020 roku G. F. jako pełnomocnik (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. podpisał wyciąg z ksiąg tegoż banku stwierdzający, że K. R. (1) posiada wymagalne zadłużenie w kwocie 33 775,07 złotych wynikające z umowy o kredyt numer (...), w tym: 25 509,45 złotych tytułem kapitału, 7 005,62 złotych – tytułem odsetek od należności nie spłaconej w terminie do dnia 05 sierpnia 2020 roku oraz 1 260 złotych – tytułem kosztów (koszty, opłaty, prowizje). Wskazano również, że dalsze należne bankowi odsetki, które obciążają dłużnika od dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku obliczane są od kwoty kapitału według stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych wynoszących czterokrotność oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg banku wynosiła 2% w stosunku rocznym.

wyciąg z ksiąg banku – k. 73 akt, pełnomocnictwa – k. 74-76 akt, historia wpłat – k. 78 akt, raport – k. 79, 80, 81-82 akt, raport dekretów – k. 83 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda w toku postępowania, które uznane zostały przez Sąd za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły zastrzeżeń co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, jak też nie były kwestionowane przez stronę pozwaną w zakresie ich wiarygodności i mocy dowodowej. Nie było przy tym wątpliwości, że przedłożone przez powoda dokumenty mają charakter dokumentów, z którymi nie wiąże się domniemanie prawne, iż ich treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru takich dokumentów prowadzi jednak do wniosku, że Sąd może wyrokować w oparciu o nie zwłaszcza w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi. W takiej sytuacji dokumenty te stanowią samodzielny środek dowodowy, którego moc dowodową Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie powód Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. R. (1) kwoty 33 775,07 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie przekraczającymi dwukrotnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 25 509,45 złotych (niespłaconego kapitału) za okres od dnia 06 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty – tytułem należności wynikającej z rozliczenia łączącej strony umowy kredytu o numerze (...) z dnia 28 października 2016 roku.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kurator pozwanego K. R. (1) nie kwestionował faktu zawarcia przez strony umowy kredytu, jej zrealizowania przez powoda poprzez wypłatę umówionej kwoty kapitału, jak też wysokości należności dochodzonej niniejszym pozwem mając na uwadze wysokość spłat dokonanych przez pozwanego oraz zasadności i wartości pozostałych składowych żądania pozwu (na kwotę dochodzoną pozwem oprócz kapitału kredytu składały się bowiem również odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 7 005,62 złotych oraz koszty dwóch wezwań, trzech monitów i dwóch inspekcji terenowych – w łącznej kwocie 1 260 złotych), jak też skuteczności dokonanego przez bank wypowiedzenia. Okoliczności te zatem uznać należało za przyznane i niesporne. Kwestionując roszczenie powoda kurator pozwanego K. R. (1) podnosił natomiast jedynie zarzut nieważności łączącej strony umowy kredytu z powodu sprzeczności jej postanowień z zasadami współżycia społecznego, albowiem koszty okołokredytowe wynosiły ponad 68% wartości udzielonego kredytu, a to miało stanowić przejaw nieuczciwości biznesowej poprzednika prawnego powoda.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, a podniesiony zarzut nieważności umowy okazał się niezasadny.

Jak wynikało bowiem z przeprowadzonych w sprawie dowodów, w dniu 28 października 2016 roku pozwany K. R. (1) zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę kredytu „Kredyt obrotowy – operacyjny ratalny” numer (...) w kwocie 33 700 złotych z przeznaczeniem na cel operacyjny, z czego:

- kwota 20 000 złotych przeznaczona miała zostać na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej pozwanego,
- kwota 7 200 złotych stanowiła składkę na ubezpieczenie „Bezpieczny podatnik” (na wypadek zgonu, w tym w wyniku nieszczęśliwego wypadku, całkowitej niezdolności do pracy, trwałego inwalidztwa, poważnego zachorowania – suma ubezpieczenia 20 000 złotych, na wypadek czasowej niezdolności do pracy, hospitalizacji – suma ubezpieczenia 1 200 złotych oraz na wypadek straty finansowej w wyniku błędów księgowych – suma ubezpieczenia 5 000 złotych), z tym, że kwota 5 516,32 złotych zwrócona w dniu 24 czerwca 2019 roku przez ubezpieczyciela została zarachowana na spłatę kapitału i spowodowała nie tylko jego obniżenia, ale i skorygowanie naliczonych odsetek,
- kwota 2 000 złotych stanowiła przeniesienie własności środków na zabezpieczenie wierzytelności banku,
- kwota 60 złotych stanowiła opłatę prowizyjną z tytułu gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis ((...)) udzielanej przez Bank (...), do której uiszczenia gotówką zobowiązał się pozwany,
- kwota 4 500 złotych stanowiła prowizję za udzielenie kredytu.

W odniesieniu do powyższych okołokredytowych kosztów kurator pozwanego podniósł zarzut nieważności umowy z powodu sprzeczności jej postanowień z zasadami współżycia społecznego w postaci uczciwości kupieckiej.

W niniejszej sprawie niesporne było, że pozwany umowę z dnia 28 października 2016 roku zawierał z poprzednikiem prawnym powoda nie jako konsument, ale jako przedsiębiorca w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, wobec czego brak było przesłanki podmiotowej warunkującej ocenę postanowień spornej umowy pod kątem ich abuzywności, czy sprzeczności z ustawą z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1078), zwłaszcza art. 36a ust. 2 teże ustawy, w którym wskazano, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą być wyższe od 45% całkowitej kwoty kredytu.

Wobec powyższego zarzuty sformułowane przez kuratora pozwanego ocenić należało przez pryzmat wyłącznie art. 58 k.c.

W tej sytuacji Sąd zważył, że zgodnie z treścią umowy oprocentowanie kredytu było stałe i wynosiło 0%, co oznacza, że bank udzielający kredytu odstąpił od naliczania jakichkolwiek odsetek kapitałowych w całym okresie obowiązywania umowy, czyli przez okres 5 lat (umowę zawarto bowiem na okres 60 miesięcy). Skoro zaś umowa kredytu nie przewidywała powyższych odsetek (od kapitału, art. 359 k.c.) jako typowego wynagrodzenia za korzystanie z niego, pozwany tym samym nie ponosił tego kosztu jako kosztu związanego z korzystaniem z cudzych pieniędzy, a zatem jedynym wynagrodzeniem banku za udostępnienie pozwanemu wskazanych w umowie środków pieniężnych, i to na okres kilku lat, była prowizja od udzielonego kredytu i co oczywiste, bank swój zysk w tym przypadku wiązał właśnie z prowizją w związku z tym odpowiednio wyższą. W ocenie Sądu w tych okolicznościach, mając na uwadze zasadę swobody umów oraz fakt, że pozwany nie uchylił się od skutków prawnych swojego oświadczenia woli zawartego w umowie kredytowej, a korzystał ze środków pieniężnych udostępnionych przez bank i początkowo dokonywał spłaty umówionych rat, nawet stosunkowo wysoka prowizja sama w sobie – wobec braku odsetek kapitałowych – nie mogła zostać uznana za nadmierną i naruszającą zasady uczciwości kupieckiej. Bank udostępnił bowiem pozwanemu znaczne środki pieniężne na długi okres czasu i miał prawo oczekiwać nie tylko stosownego wynagrodzenia, w tym w postaci odsetek kapitałowych, z których strony w łączącej je umowie zrezygnowały, ale też ekwiwalentu za przygotowanie kredytu, czy choćby ryzyko związane z przekazaniem dłużnikowi pieniędzy (tak Sąd Apelacyjny w

Poznaniu w uzasadnieniu wyroku z dnia 02 grudnia 2015 roku, sygn. akt I ACa 1185/15) i brakiem ich zwrotu w umówionym terminie, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Sąd zważył również, że pozostałe, poza prowizją, koszty wskazano także wprost w umowie i związane one były z zabezpieczeniem spłaty kredytu, zaś w ponad połowie, tj. w kwocie 5 516,32 złotych zostały zwrócone w dniu 24 czerwca 2019 roku przez ubezpieczyciela, a następnie zarachowane na spłatę kapitału powodując jego pomniejszenie, jak również skorygowanie naliczonych odsetek (k. 56 akt). Nie ma przy tym wątpliwości, że ukształtowanie praw i obowiązków strony umowy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami skutkujące rażącym naruszeniem jego interesów może być efektem określenia wysokości jednego ze składników kosztów pozaodsetkowych w sposób radykalnie nieadekwatny do wzajemnych świadczeń przedsiębiorcy, czy ponoszonych przez niego kosztów, prowadząc w rezultacie do istotnego naruszenia równowagi kontraktowej z pokrzywdzeniem drugiej strony, jednakże w ocenie Sądu sytuacja taka w sprawie niniejszej nie wystąpiła.

Zdaniem Sądu przewidziana w art. 353¹ k.c. zasada swobody umów pozwalała więc na takie ukształtowanie między stronami stosunku prawnego, w którym w zamian za rezygnację z naliczania przez bank odsetek kapitałowych od udzielonej kwoty kredytu strony uzgodniły uwzględniający m. in. ten fakt koszt w postaci prowizji w kwocie 4 500 złotych oraz koszt w łącznej kwocie 9 200 złotych w postaci kosztów ubezpieczenia (zwróconych, jak wskazano powyżej, w kwocie 5 516,32 złotych) i tak ukształtowanego stosunku prawnego – między przedsiębiorcami, przy uwzględnieniu braku naliczania odsetek kapitałowych – nie sposób uznać za sprzeczny z jakimikolwiek zasadami współzycia społecznego. Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwany – przedsiębiorca, od którego wymagany jest wyższy miernik staranności w prowadzeniu własnych spraw – na wysokość tychże kosztów wyraził zgodę własnoręcznym podpisem, po zapoznaniu się z jego warunkami, w tym wszelkimi kosztami, których obowiązek poniesienia nie był ukryty, lecz wskazany wprost na pierwszej stronie umowy, ich kwestionowanie post factum nie może być więc uznane za skuteczne skoro nie naruszają one ani norm prawa bezwzględnie obowiązujących ani nie sposób uznać ich za sprzeczne z zasadą uczciwości kupieckiej (tak Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 31 grudnia 2022 roku, sygn. akt XX GC 477/21). Zauważyć przy tym wypada, że ocena wysokości samej prowizji na tle całej kwoty udzielonego kredytu prowadzi do wniosku, że nie jest ona nadmiernie wygórowana, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, jak już wskazano powyżej, rezygnacji z odsetek kapitałowych oraz tego, że dotyczyła ona stosunku obustronnie profesjonalnego, pozwany zaciągnął bowiem kredyt jako przedsiębiorca, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej i z przeznaczeniem na działalność gospodarczą. Tak ukształtowana prowizja uwzględniała m. in. jedyne wynagrodzenie banku za udostępnione pozwanemu środki pieniężne, gdyż pozostałe koszty okołoodsetkowe – nie były należne bankowi, stanowiły zabezpieczenie spłaty kredytu, w tym na wypadek zgonu pozwanego, w tym w wyniku nieszczęśliwego wypadku, całkowitej niezdolności do pracy, trwałego inwalidztwa, poważnego zachorowania, czasowej niezdolności do pracy, hospitalizacji, przy czym kurator pozwanego na zaistnienie w okresie trwania umowy tychże okoliczności nie powoływał się. Sąd miał też na uwadze, że ostatecznie kwota 5 516,32 złotych z uiszczonej przez pozwanego składki została zwrócona przez ubezpieczyciela, co oznaczało, że koszty, do których poniesienia realnie pozwany był zobowiązany wynosiły kwotę 8 183,68 złotych (2 000 złotych + 4 500 złotych + 1 683,68 złotych), co stanowiło 41% kwoty wypłaconego kredytu, a więc nie przekraczało limitu wskazanego w ustawie z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1078), która dotyczyła konsumentów przewidując wyższe standardy ich ochrony niż w stosunkach dwustronnie profesjonalnych. Jednocześnie strona pozwana negując zgodność postanowień umowy z zasadami współzycia społecznego (uczciwość kupiecka) sama reguły te naruszyła, albowiem nie zrealizowała swojego zobowiązania i nie dokonała spłaty nawet samej kwoty udostępnionego pozwanemu kapitału. Na marginesie jedynie wskazać należy, że Sąd nie dopatrył się także, ażeby zastrzeżenie w umowie prowizji w kwocie 4 500 złotych przy jednoczesnej rezygnacji z pobierania odsetek kapitałowych stanowiło obejście przepisów o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2¹ i § 2² k.c.). Tak bowiem ustalona przez poprzednika prawnego kwota prowizji, skoro uwzględniać miała m. in. zysk powodowego banku, nie jest bowiem wyższa od odsetek maksymalnych, jakich mógłby on się domagać (jako wynagrodzenia), na co słusznie wskazał pełnomocnik powoda (k. 170 akt).

Reasumując, w ocenie Sądu, brak było podstaw do uznania, że wskazane w umowie zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda koszty okołokredytowe w postaci prowizji i kosztów ubezpieczenia były w okolicznościach niniejszej sprawy nadmiernie wygórowane, a przez rażąco naruszające interes pozwanego, a więc

sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, w tym lojalności kupieckiej, stąd też zarzut naruszenia art. 58 k.c. nie był zasadny.

Mając zaś powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (test jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 2324) w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 482 k.c. oraz art. 58 k.c. a contrario zasądził od pozwanego K. R. (1) na rzecz powoda Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. (następcy prawnego (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W.) kwotę 33 775,07 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie przekraczającymi dwukrotnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 25 509,45 złotych za okres od dnia 06 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty.

Odnośnie do kosztów procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.c. Sąd zważył, iż przepis ten statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. W tej sytuacji w ocenie Sądu całością kosztów procesu należało zatem obciążyć pozwanego, o czym Sąd orzekł na podstawie powyżej wskazanych przepisów w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) zasądając od niego na rzecz powoda kwotę 7 221,56 złotych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu, tj. kosztów zastępstwa procesowego (3 600 złotych), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 złotych), opłaty sądowej od pozwu (1 689 złotych), kosztów doręczenia komorniczego (144,36 złotych) oraz uiszczonej i wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie kuratora (1 771,20 złotych).

W punkcie trzecim wyroku na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 09 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 roku, poz. 536) w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) w zw. z art. 603⁴ § 3 k.p.c. Sąd ustalił i przyznał kuratorowi pozwanego K. R. (1) wynagrodzenie w kwocie 1 771,20 złotych brutto.

W punkcie czwartym wyroku na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 09 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 roku, poz. 536) Sąd ustalił i przyznał kuratorowi pozwanego K. R. (1) kwotę 20,40 złotych tytułem zwrotu wydatków, zgodnie z oświadczeniem kuratora złożonym na rozprawie w dniu 17 maja 2023 roku.

W punkcie piątym wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: 2022 roku, poz. 1125) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego K. R. (1) kwotę 20,40 złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych ze środków Skarbu Państwa (w związku z punktem IV wyroku).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 13 czerwca 2023 roku